

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 161/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Tomčovčík, s. r. o., Nerudova 14, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Tomčovčík, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, 3 a 5 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

(ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“; spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, 3 a 5 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú väzobne trestne stíhaní pre zločin krádeže u sťažovateľa v 1. rade podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a u sťažovateľa v 2. rade podľa § 212 ods. 1 a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

3. Po podaní obžaloby 29. októbra 2018 Okresnou prokuratúrou Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) okresný súd uznesením sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 podľa § 238 ods. 3 a § 72 ods. 1 písm. e) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ponechal sťažovateľov z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo väzbe a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľov dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

4. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu sťažovatelia podali riadny opravný prostriedok, ktorý krajský súd uznesením č. k. 6 Tos 152/2018-640 z 27. novembra 2018 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Podľa názoru sťažovateľov „*podanie obžaloby bolo predčasné a len z dôvodu, že návrh na predĺženie väzby by sa musel podať do 4. 11. 2018, teda ostávali už len 3 pracovné dni na zákonné podanie*“.

6. Za rozhodujúcu však sťažovatelia považovali okolnosť, že v danej veci sa od vznesenia obvinenia 4. mája 2018 až do podania obžaloby 29. októbra 2018 vykonal iba jeden procesný úkon, a to výsluch poškodeného. Napriek tomu, že už od vznesenia obvinenia bolo možné pristúpiť k znaleckému dokazovaniu, znalecký ústav bol do konania pribratý „*až v mesačných odstupoch a pre veľkú zaťaženosť KEU v BA výsledky znaleckých posudkov boli doručené až v mesiaci september a október 2018*“. Takáto dlhá doba na úkor väzby nemôže byť podľa sťažovateľov považovaná za prijateľnú. Nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní mala spôsobiť, že väzba trvala nad mieru nevyhnutnosti. Ani dĺžka vyšetrovania sa nedá považovať za odôvodnenú, lebo nešlo o obťažnu vec z hľadiska náročnosti vyšetrovacích úkonov. Slovami sťažovateľov reálne vo veci bol okrem výsluchu obvinených 4. mája 2018 vykonaný iba 1 úkon, a to výsluch poškodeného 23. mája 2018, pričom poškodený bol vypočutý už 4. mája 2018 spolu s obvinenými.

7. Sťažovatelia sú presvedčení, že absencia „*znakov obťažnosti veci alebo iných závažných dôvodov mala mať za následok zamietnutie návrhu na predĺženie väzby. I keď v tomto prípade nešlo o návrh na predĺženie väzby, ale z vyššie uvedeného vyplýva, že nepodaním obžaloby, by v priebehu 3 pracovných dní muselo ísť, avšak by takýto návrh nemal oporu v zákone*“.

8. Porušenie svojich práv sťažovatelia vidia aj v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich o ich osobnej slobode. Tým im mala byť ako obvineným odňatá možnosť sťažnosťou sa proti nim účinne brániť.

9. Danosť niektorého z dôvodov väzby je základnou podmienkou pre rozhodnutie o väzbe, a preto „*nedostatočné odôvodnenie je okolnosťou, ktorá sama osebe môže stačiť na záver o porušení čl. 19 ods. 2 ÚSTAVY SR z dôvodov neoprávneného zasahovania do súkromného a rodinného života*“.

10. Z týchto dôvodov sťažovatelia považujú ich väzbu za nezákonnú. Ako tvrdia skutkové a právne závery oboch súdov, ktoré sa týkajú zákonnosti väzby sťažovateľov, sú zjavne neodôvodnené, z ústavného hľadiska neudržateľné a mali za následok porušenie ich práv.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie takto nálezom rozhodol:

„Právo sťažovateľov na zákonné pozbavenie osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, práva zakotveného v článku v článku 17 ods. 2, 3, 5 a v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 15 T/40/2018 zo dňa 09. 11. 2018, ktorým boli sťažovatelia ponechaní vo väzbe a Uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos/152/2018 zo dňa 27. 11. 2018 porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému sudu Trnava a Krajskému súdu v Trnave pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľov.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos/152/2018 zo dňa 27. 11. 2018 a vracia vec Krajskému súdu Trnava na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi 1. finančné zadostučinenie vo výške 5.000.- €.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi 2. finančné zadostučinenie vo výške 5.000.-€.

Sťažovateľom sa priznáva právo na náhradu trov konania, ktoré sú Okresný súd Trnava a Krajský súd v Trnave spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť jeho právnomu zástupcovi.“

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

14. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

19. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej ústavnej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv a iba v súvislosti s tými rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovatelia

domáhajú v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte ústavnej sťažnosti mimo petitu je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť ich argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie základného práva sťažovateľov na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018.

21. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

22. Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

23. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

24. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

25. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:..

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

26. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s preskúmaním zákonnosti väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018

27. Pokiaľ ide o ústavný prieskum rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy („...*ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) a v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovatelia majú právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

28. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti

podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

29. V prípade sťažovateľov mal pred zásahom do základných práv a slobôd okresným súdom právomoc poskytnúť im ochranu krajský súd, ktorý konal o ich riadnom opravnom prostriedku, keďže právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sťažovatelia využili. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy (*in fine*) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to krajský súd ako súd sťažnostný (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti so zákonnosťou väzby uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018

30. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľov alebo akýchkoľvek iných obvinených. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, III. ÚS 324/2016).

31. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry ďalej zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide

o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

32. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

33. Ústavný súd ďalej vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu

rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

34. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody.

35. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018, ktorým sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 zamietol, uviedol, že vo vzťahu k materiálnym podmienkam väzby sťažovateľov zistil rovnako ako prvostupňový súd, že v štádiu po podaní obžaloby pretrvávalo podozrenie, že sa dopustili spáchania skutku, pre ktorý sú trestne stíhaní, a že tento skutok má všetky zákonné znaky uvedených zločinov. Toto podozrenie podľa krajského súdu vyplývalo z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, najmä z dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňový súd „i prokurátor v podanej obžalobe“. Nepovažoval za pravdivé, že by obžaloba bola postavená na nezákonných dôkazoch. Najmä pokiaľ išlo o námietku sťažovateľov týkajúcu sa ich nezákonného zadržania, krajský súd zopakoval, že obžalovaní boli zadržaní v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku.

36. Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd postupoval správne a zákonným spôsobom pri rozhodovaní o väzbe podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku. Riadne preskúmal a vyhodnotil všetky skutočnosti, ktoré boli významné pre rozhodnutie o väzbe sťažovateľov a svoje zistenia premietol do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a preto nadriadený súd naň v celom rozsahu odkázal.

37. Konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali takzvanú preventívnu väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, mal prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť správne a aj krajský súd zastával názor, že u oboch sťažovateľov bola daná dôvodná obava, že v prípade ich prepustenia z väzby na slobodu budú pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

38. Podľa krajského súdu správne mal tiež prvostupňový súd rozhodnúť i o tom, že väzbu sťažovateľov nebolo možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka. Ani z pohľadu nadriadeného súdu táto alternatíva nahradenia účelu väzby neprichádza do úvahy, a to vzhľadom na osoby sťažovateľov, ktorí *„majú sklony k páchaniu trestnej činnosti, nakoľko by neeliminovala obavu z konania obžalovaných, pre ktoré sa... nachádzajú vo väzbe“*. Krajský súd skonštatoval, že pokiaľ ani predchádzajúce odsúdenia nemali na sťažovateľov ten prevýchovný účinok, aby ich odradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti, niet prečo predpokladať, že by na dosiahnutie účelu, ktorý sleduje väzba, dostáčoval dohľad probačného a mediačného úradníka.

39. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou sťažovateľov o priet'ahoch v konaní, pretože bol toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v zmysle § 2 ods. 6 Trestného poriadku.

40. Pretože sa krajský súd v podstatných otázkach stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na aj na relevantné časti prvostupňového rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd len pripomína, že konanie pred všeobecnými súdmi je z hľadiska ústavného prieskumu potrebné posudzovať ako jeden celok. Pokiaľ súd prvého stupňa zodpovie na všetky relevantné argumenty nastolené stranami v konaní a nadriadený súd sa s týmto posúdením stotožní, potom ani stručnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu druhého stupňa nie je v zásade dôvodom na vyslovenie protiústavnosti takéhoto rozhodnutia. Podstatné totiž je, že strane konania boli v priebehu konania sprostredkované nosné dôvody rozhodnutia (napr. II. ÚS 102/2018).

41. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa oboznámil s obsahom spisového materiálu, z ktorého zistil, že dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u oboch sťažovateľov naďalej trval aj v tomto štádiu konania, t. j. po podaní obžaloby. Dovtedy zistené skutočnosti a zabezpečené dôkazy nasvedčovali, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného zločinu krádeže a existovalo dôvodné podozrenie, že ho spáchali sťažovatelia, a z ich konania a ďalších konkrétnych skutočností vyplývala dôvodná obava, že by v trestnej činnosti pokračovali.

42. Dôvodnosť podozrenia, že skutok spáchali sťažovatelia, okresný súd oprel o dôkazy vyplývajúce z dôkazných prostriedkov, a to z výpovede svedka – poškodeného, zo zápisnice o ohliadke miesta činu a z jej fotodokumentácie, z vykonaných osobných prehliadok sťažovateľov, prehliadky motorového vozidla, v ktorom sa sťažovatelia viezli pri ich zadržaní, zo záznamov a z fotodokumentácie z kamier Mestskej polície Trnava a ďalších subjektov a pod., ktorých stručné obsahy v rozhodnutí uviedol.

43. K existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd poukázal na závery sudcu okresného súdu pre prípravné konanie, ktoré sa ani po podaní obžaloby na sťažovateľov nezmenili. Týmto dôvodmi bola predovšetkým tzv. trestná minulosť sťažovateľov, keď oboch okresný súd považoval za tzv. špeciálnych recidivistov vo vzťahu k páchaniu majetkovej trestnej činnosti, pre ktorú boli opakovane súdne trestaní. Sťažovateľ v 1. rade bol dovtedy 15-krát a sťažovateľ v 2. rade 3-krát súdne trestaný. Obaja už vykonávali nepodmienečné tresty odňatia slobody. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že napriek týmto skutočnostiam u sťažovateľov nenastala žiadna zmena v ich správaní sa vo vzťahu k vedeniu riadneho života na slobode bez páchania ďalšej trestnej činnosti.

44. Okresný súd ďalej uviedol, že aj stíhaného skutku sa mali sťažovatelia dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia (sťažovateľa v 1. rade) či prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (obaja sťažovatelia). Sťažovatelia boli v tom čase nezamestnaní a svoj finančný príjem mali dosahovať brigádnickou činnosťou, ktorá ale nebola

verifikovaná žiadnym dôkazom, ktorý by to potvrdzoval. Neboli evidovaní ani v Sociálnej poisťovni. Okresný súd tak konštatoval dôvodné podozrenie, že sťažovatelia si finančné prostriedky na živobytie mohli zabezpečovať práve nezákonnou činnosťou, resp. páchaním majetkovej trestnej činnosti.

45. Uvedené viedlo okresný súd k záveru, že sťažovateľov bolo potrebné aj po podaní obžaloby ponechať vo väzbe z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že existuje dôvodná obava, že budú v trestnej činnosti pokračovať.

46. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v spojení s rozhodnutím okresného súdu uviedol dostatočne presvedčivé dôvody, pre ktoré bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2018 zamietnuť, pritom sa v odôvodnení svojho uznesenia dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľov podstatnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami.

47. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018 umožňuje ústavnému súdu urobiť záver, že vo veci konajúce všeobecné súdy sa náležite vysporiadali s formálnymi a materiálnymi dôvodmi väzby sťažovateľov, dostatočným spôsobom ich preukázali a zdôvodnili, a preto splňajú zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia o ponechaní sťažovateľov vo väzbe, resp. o sťažnosti proti nemu. Ústavný súd z uznesenia krajského súdu a jeho postupu nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

48. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľov, že zo strany okresnej prokuratúry išlo v ich prípade o predčasné podanie obžaloby a len z dôvodu, že „návrh na predĺženie väzby by sa musel podať do 4. 11. 2018, teda ostávalo už len 3 pracovné dni na zákonné podanie“, ústavný súd poznamenáva, že táto námietka sťažovateľov ostáva iba v rovine ich domnienok, bez uvedenia ďalšej adekvátnej ústavnoprávne relevantnej argumentácie s uvedením konkrétneho reálneho negatívneho (nepripustného) dopadu na ich základné práva alebo slobody. Žiadnym zodpovedajúcim spôsobom sťažovatelia v ústavnej sťažnosti

nespochybnili zákonnosť postupu okresnej prokuratúry pri podávaní obžaloby okresnému súdu. Neuviedli, v čom mala nimi tvrdená predčasnosť podania obžaloby spočívať, t. j. ktoré zákonom predpokladané skutočnosti alebo podmienky jej podania ešte neboli splnené. Netvrdia ani to, že by podaním obžaloby bolo ktorékoľvek zákonné ustanovenie procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo, okresnou prokuratúrou porušené (takéto ustanovenie neoznačili).

49. Z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľov však túto námietku robí irelevantnou najmä skutočnosť, že postup okresnej prokuratúry právne významným spôsobom sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nenapádajú, keďže nepožadujú vysloviť porušenie ich základných práv jej postupom (pozri navrhovaný petit ústavnej sťažnosti), a rovnako neuviedli ani relevantnú príčinnú súvislosť medzi spochybňovaným postupom okresnej prokuratúry a ústavnou sťažnosťou napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov o ich ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby.

50. V ďalšom sťažovatelia namietajú, že orgány činné v trestnom konaní vo veci samej nepostupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením, čo má zakladať nezákonnosť ich väzby a tým aj zásah do ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

51. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní. Právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (II. ÚS 55/98).

52. Pokiaľ ide o vzťah čl. 48 ods. 2 ústavy upravujúceho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že

čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, vrátane práva na urýchlene konanie a rozhodnutie o väzbe, ale aj práva na rýchly postup v konaní o merite, t. j. o vine a treste osoby, ktorá je v rámci tohto konania pozbavená osobnej slobody, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09, IV. ÚS 327/07, III. ÚS 304/06, III. ÚS 195/2010).

53. Ak uvedenú skutočnosť sťažovatelia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom mienili napadnúť pred ústavným súdom aj prostredníctvom práv zaručených im dohovorom, potom ústavný súd prízvukuje, že tak mali urobiť namietaním porušenia práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru, čo však neurobili. Nič to však nemení na skutočnosti, že ústavný súd k preskúmaniu tejto námietky pristúpil z dôvodu tvrdenia sťažovateľov o zásahu do ich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

54. Sťažovatelia tvrdia, že od vznesenia im obvinenia do podania obžaloby bol vykonaný iba jeden vyšetrovací (procesný) úkon – výsluch poškodeného.

55. Ústavný súd z iného rozhodnutia krajského súdu v danej trestnej veci sťažovateľov, vydaného krátko pred podaním obžaloby na sťažovateľov, a to uznesenia sp. zn. 6 Tpo 64/2018 z 23. októbra 2018, ktorým bolo v druhom stupni rozhodované o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, zistil nasledujúci priebeh vyšetrovania:

„... z predloženého vyšetrovacieho spisu vedeného v predmetnej trestnej veci pod ČVS: ORP- 629/4-VYS-TT-2018... vyplývalo, že po vzatí oboch obvinených do väzby bol dňa 11. mája 2018 do konania pribratý Kriministický a expertízny ústav PZ na vypracovanie znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetví kriminalistická mechanoskopia, kriminalistická biológia a kriminalistická daktyloskopia, pričom dňa 24. júla 2018 vyšetrovateľ urgoval o vypracovanie znaleckého posudku z odvetvia kriminalistická biológia (s odpoveďou KEU PZ, že tento bude vypracovaný v termíne 30. novembra 2018), keď

znalecký posudok z odvetví kriminalistická mechanoskopia a kriminalistická daktyloskopia (pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2018/5909) bol medzičasom vypracovaný a nachádza sa už vo vyšetrovacom spise. Na znalecké skúmanie boli predložené stopy, resp. veci zaistené pri vykonaných prehliadkach a zadržaní oboch obvinených, ktoré sú podľa znaleckých výsledkov z odvetvia mechanoskopie schopné vytvárať špecifické mechanoskopické stopy. Do vyšetrovacieho spisu boli doložené aj dodacie listy zo dňa 03. mája 2018 od poškodenej spoločnosti... a tiež aj rozhodnutia súdov v iných trestných veciach obvinených (napr. rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 23. februára 2017, sp. zn. 2 T/62/2008 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. decembra 2017, sp. zn. 6 To/80/2017) a tiež české súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých by trestnoprávne relevantné konania spáchané na území Českej republiky boli posudzované aj podľa noriem trestného práva s poukazom na § 7b ods. 2 Tr. zák. (napr. rozsudok Okresného súdu v Pardubicích zo dňa 21. júna 2016, sp. zn. 20 T/27/2016, uznesenie Krajského súdu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích zo dňa 18. októbra 2016, sp. zn. 13 To/293/2016 a rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 7 zo dňa 06. marca 2014, sp. zn. 3 T/65/2013). Boli taktiež vyžiadané správy o povesti na oboch obvinených. Dňa 27. júna 2018 bol do trestného konania pribratý znalec [REDAKOVANÉ] z odboru Elektrotechnika, a to na skúmanie zaistených mobilných telefónov a zaistenie ich obsahu (hovorov, SMS, MMS, elektronickej komunikácie a pod.), pričom znalec doručil znalecký posudok č. 9/2018 zo dňa 25. júla 2018 už do vyšetrovacieho spisu aj s nadväzujúcimi prílohami k nemu. Boli zadovážené odborné vyjadrenia na ohodnotenie odcudzených vecí. Boli zabezpečené aj obžaloby či uznesenia o vznesení obvinení v iných trestných veciach oboch obvinených. Bolo z nich zistené, že obaja obvinení sú spoločne trestne stíhaní za obdobný skutok na základe uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 11. mája 2018 pod ČVS: ORP-1536/6-VYS-KE-2017 (skutok sa mal stať 17. júla 2017), kedy malo dôjsť k rovnakému modus operandi ako v predmetnej trestnej veci. Obvinení sú aj každý sám (zvlášť) stíhaní v ďalších veciach, v ktorých sa mali dopustiť vlámania do cudzích motorových vozidiel, z ktorých mali odcudziť veci. Dňa 23. mája 2018 bol vypočutý opätovne poškodený [REDAKOVANÉ], ktorý sa vyjadroval k trasám, ktoré absolvoval v inkriminovaný deň, k odcudzeným veciam, finančným prostriedkom, ktoré v ten deň preberal, a vyjadril sa aj k tomu, že zámok jeho motorového vozidla v tento deň bol funkčný.

Z hľadiska vyššie uvedeného potom... nebolo možné konštatovať preťahy vo vyšetrovaní predmetnej trestnej veci, keďže boli a sú orgánmi činnými v trestnom konaní kontinuálne vykonávané viaceré vyšetrovacie úkony, najmä boli medzičasom zadovážované listinné dôkazy či vypracovávané znalecké posudky, pričom na deň 05. októbra 2018 vo veci konajúci vyšetrovateľ naplánoval úkon preštudovania vyšetrovacieho spisu, ktorý bol neskôr preložený na deň 15. októbra 2018.“

56. Z uvedenej citácie rozhodnutia krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tvrdenie sťažovateľov o vykonaní iba jedného úkonu od vznesenia obvinenia po podanie obžaloby nie je pravdivé. Je evidentné, že orgány činné v trestnom konaní v priebehu prípravného konania neboli nečinnými tak, ako by sa to mohlo javiť z argumentácie sťažovateľov použitej v ústavnej sťažnosti. Práve naopak, orgány prípravného konania počas vyšetrovania postupovali primerane s dôrazom na zabezpečenie všetkých nevyhnutných dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich dôkazov dôležitých pre náležité objasnenie stíhanej trestnej činnosti a jej páchatel'ov.

57. Podľa názoru ústavného súdu možno konštatovať, že dĺžka väzby sťažovateľov v prípravnom konaní neporušila požiadavky jej nevyhnutnosti alebo primeranosti a ani osobitnej starostlivosti, resp. urýchleného postupu príslušných orgánov činných v trestnom konaní. Je preto zrejmé, že z uvedeného hľadiska nemohli ani všeobecné súdy pri rozhodovaní o pokračovaní väzby sťažovateľov po podaní obžaloby neprípustne zasiahnuť do ich základného práva na osobnú slobodu, keďže sťažovatelia boli vo väzbe držaní z dôvodov významných a dostatočných, pričom príslušné orgány postupovali v merite veci s osobitnou starostlivosťou. Ústavný súd teda nezistil porušenie základného práva sťažovateľov byť vo väzbe len po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu z 27. novembra 2018.

58. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, ako aj s prihliadnutím na absenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na slobodu

a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru a označeným uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018 ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

59. Z toho istého dôvodu (absencie príčinnej súvislosti) bolo potrebné odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru

60. Už zo samotného znenia ustanovenia čl. 17 ods. 3 ústavy vyplýva, že rozhodnutiami konajúcich všeobecných súdov, ktorých výsledkom bolo ponechanie sťažovateľov vo väzbe po podaní obžaloby, nemohlo byť ustanovenie tohto článku ústavy dotknuté.

61. V namietaných konaniach nešlo o zadržanie sťažovateľov a ani o ich vypočutie po zadržaní tak, ako to má na mysli práve označené ustanovenie ústavy. V prípade sťažovateľov išlo konanie a rozhodnutie o ich ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby.

62. Rovnako čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v aktuálnej veci sťažovateľov nemožno aplikovať. Označený článok sa vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o prvotnom uvalení väzby). Naproti tomu procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Keďže v danom prípade ústavný súd neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o prvotnom vzatí do väzby, ale o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľov, je vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam, ale aj postupom ich vydaniu predchádzajúcim tak okresného, ako aj krajského súdu táto námietka sťažovateľov neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne

napr. rozhodnutia z predbežného prerokovania I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, I. ÚS 232/2017).

63. Na základe týchto skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 15 T 40/2018 z 9. novembra 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 152/2018 z 27. novembra 2018 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označenými rozhodnutiami všeobecných súdov vydanými v konaní o ponechaní sťažovateľov vo väzbe a obsahom čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

64. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími ich požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2019